

בש"פ 7323/15 - גדיר מוחמד נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 7323/15

לפני: כבוד הנשיאה מ' נאור

המבקש: גדיר מוחמד

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית הדין הצבאי
לערעורים מיום 23.6.2015 בתיק ע/79/14

בשם המבקש: עו"ד שלומי בלומנפלד

החלטה

1. לפניי בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית הדין הצבאי לערעורים מיום 23.6.2015 בו נדחה ערעורו של המבקש על גזר-דינו מיום 26.6.2014 שבו נגזרו עליו שמונה שנות מאסר בפועל.

2. כנגד המבקש הוגש כתב אישום שבו יוחסו לו חמש עבירות: שוד בנסיבות מחמירות (סעיפים 402(ב) ו-29(ב) לחוק העונשין, התשל"ז-1977); קשירת קשר לביצוע פשע (סעיף 499(א)(1) לחוק העונשין); שתי עבירות של הוצאת נשק מרשות הצבא (סעיף 78 לחוק השיפוט הצבאי, התשט"ו-1955); ואיום על ממלא תפקיד (סעיף 63 לחוק השיפוט הצבאי).

3. ואלו עובדות כתב האישום: המבקש קשר קשר עם שני קרובי משפחתו כדי לגנוב נשק מהבסיס שבו שירת במטרה לסחור בנשק ולהפיק תמורה כספית ממכירתו. ביום 19.10.2012 הגיעו השלושה לבסיס בשעת לילה. המבקש ואחד משותפיו פרצו לבסיס באמצעות חיתוך הגדר במיקום עליו הצביע המבקש. לאחר מכן פנו השניים אל עבר חמ"ל הבסיס. המבקש פתח את דלת החמ"ל בזכות היכרותו המוקדמת עם מנגנון הפתיחה. אז איימו השניים באיומי סכין על החייל אשר נמצא שם ודרשו כי ימסור להם את נשקו. בהמשך אזקו וכפתו השניים את החייל, תוך שהם מאיימים עליו בנשקו, וגנבו שלושה נשקים נוספים. החייל נותר כפות בחמ"ל משך כשעה וחצי עד שהתגלה על ידי חיילי היחידה. ביום 14.6.2013 גנבו המבקש ושותפיו נשק נוסף מהבסיס. במקרה זה "ביימו" השלושה את שוד הנשק של המבקש עת שזה היה בתורנות שמירה.

4. במהלך חקירתו הכחיש תחילה המבקש את המעשים שיוחסו לו ואף איים כי ידקור ויהרוג את השוטר הצבאי שהיה עמו. בשלב מאוחר יותר, ולאחר ששותפיו הודו במסגרת עסקת טיעון וגזר עונשם בבית משפט אזרחי, הודה המבקש בעובדות כתב האישום במסגרת הסכם טיעון "פתוח". לפי ההסכם, התביעה הגבילה את בקשתה לעונש של שמונה שנות מאסר בפועל. ואכן, בית הדין הצבאי קיבל את בקשת התביעה וגזר על המבקש עונש של שמונה שנות מאסר בפועל. בית הדין ציין כי אלמלא הסדר הטיעון ראוי היה המבקש לעונש חמור יותר של עד 11 שנות מאסר בפועל, ואולם הסדר הטיעון ראוי לכיבוד.

5. המבקש ערער על גזר דינו בהסתמך על עקרון אחדות הענישה. לטענתו, על אחד משותפיו - אשר לגביו נקבע כי היה הדמות הדומיננטית במעשי העבירה, יזם אותם, ונתן הוראות באשר לאופן מימושם - נגזרו 4.5 שנות מאסר בפועל בלבד. בית הדין לערעורים דחה את הערעור. הוא קבע כי בשים לב לאבחנה המהותית בין חומרת מעשי המבקש אותם ביצע כחייל - אשר ניצל את נגישותו לכלי הנשק ואת המידע שהיה בידיו כדי לגנוב אותם - לעומת שותפו, שאינו נושא בחובות אמון מיוחדות כלפי היחידה ממנה הוצאו כלי הנשק, הפער בין עונשי השניים מוצדק. עוד ציין בית הדין לערעורים כי העונש שנגזר מצוי בתוך טווח הענישה המוסכם, וכי ממילא עונשו של השותף נגזר במסגרת הסכם טיעון וככזה אינו יכול להוות אמת מידה באשר לענישה הראויה למעורב אחר באותה פרשה.

6. מכאן בקשת רשות הערעור שלפניי. טענתו המרכזית של המבקש, היתה לטענתו בערעור, היא כי העונש שנגזר עליו גבוה משמעותית מזה שנגזר על שותפו באופן המפר את עקרון אחדות הענישה.

7. לאחר שעיינתי בבקשה הגעתי לכלל מסקנה כי דינה להידחות. סעיף 440ט(ב) לחוק השיפוט הצבאי קובע כי בבקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית הדין הצבאי לערעורים "לא תינתן רשות לערער אלא בשאלה משפטית שיש בה חשיבות, קשיות או חידוש". בית משפט זה הבהיר זה מכבר כי השיקולים המנחים את הדיון בבקשות לפי סעיף 440ט לחוק השיפוט הצבאי, דומים לשיקולים המנחים את בית המשפט בבואו לדון בבקשות רשות ערעור לפי חוק בתי המשפט [נוסח משולב], התשמ"ד-1984, כפי שנקבעו ב-ר"ע 103/82 חנין חיפה בע"מ נ' מצת אור (הדר חיפה) בע"מ, פ"ד לו(3) 123 (1982) (ראו: רע"פ 1331/14 אבו נ' התביעה הצבאית הראשית (7.3.2014)). רשות ערעור בגלגול שלישי תינתן, אם כן, רק באותם מקרים שמעוררים שאלה משפטיות או ציבורית רחבה, החורגת מן העניין שיש לצדדים הישירים בהכרעה במחלוקת. אכן, "הבחינה איננה אם נפלה טעות בפסק הדין, לטובת צד זה או אחר, אלא האם נפלה בו טעות המחייבת תיקון הדין בשיטה כולה" (רע"פ 1275/06 התובע הצבאי הראשי נ' קוזין (22.2.2006)).

8. בענייננו, הבקשה אינה מעלה שאלה שיש בה חשיבות, קשיות או חידוש. כפי שכבר נקבע, עקרון אחדות

הענישה אין משמעו זהות בענישה, ויש לתת את הדעת לנסיבותיו של כל מקרה ומקרה (ע"פ 2310/03 לוי נ' מדינת ישראל (31.7.2003); ע"פ 1784/11 יעקבשווילי נ' מדינת ישראל, בפס' כג' (25.12.2011)). היותו של המבקש חייל - אשר ניצל לרעה את האמון שניתן בו ועשה שימוש בידע אשר היה ברשותו לשם ביצוע העבירה - הוא שיקול משמעותי לחומרה בגזירת העונש וגם המבקש הכיר בכך (השוו ל: ע' 64/07 ביאדגלין נ' התובע הצבאי הראשי (8.5.2007); ע' 92/11 עזרא נ' התובע הצבאי הראשי (16.11.2011)). ודוק: אמנם שותפו של המבקש הוא שהיה ה"רוח החיה" מאחורי מעשי העבירה, ואולם המבקש הוא שאפשר את הוצאתם אל הפועל. משכך גם אין הבקשה מעלה שאלה עקרונית החורגת מגדרו של המקרה הקונקרטי. עונשם של המבקש ושותפו נגזרו במסגרת הסדרי טיעון בהתאם לנסיבות העניין ולא ניתן ללמוד מהם השלכות רוחב.

9. איני מוצאת מקום להתערב בהחלטות בתי הדין הצבאיים, ודאי כאשר מדובר בענישה שנגזרה מהסכם טיעון מוסכם.

10. הבקשה נדחית.

ניתנה היום, כ' בחשון התשע"ו (2.11.2015).

ה נ ש י א ה